

C z ę ś ć s z ó s t a

CIĘŻAR KONSTRUKCJI STALOWEJ, UGIĘCIE I PRÓBA MOSTU

Rozdział I

OBLICZENIE CIĘŻARU KONSTRUKCJI STALOWEJ MOSTU

1. Uwagi ogólne

Dla obliczenia ciężaru konstrukcji stalowej mostu sporządza się wykaz stali. Czynności te wchodzi w zakres prac związanych z wykonaniem szczegółowego technicznego projektu mostu.

Gdyby się okazało, że rzeczywisty ciężar metalu w przęśle jest większy lub mniejszy o przeszło 5% od ciężaru stałego, przyjętego do obliczeń statycznych, wówczas należy powtórzyć obliczenie statyczne dźwigarów po wprowadzeniu do niego nowego obciążenia stałego.

Wykaz stali i obliczenie ciężaru konstrukcji mostu są podstawą do wydania zamówień fabryce na wykonanie konstrukcji stalowej mostu i na jej montaż na miejscu budowy.

2. Wzór wykazu stali

Wykaz stali konstrukcji mostu sporządza się według następującego wzoru:

Nr porz.	Elementy konstrukcji mostu	Ilość	Wymiary prze- kroju w mm		Długość w m		Ciężar w kG	
			szerokość	gru- bość	1 szt.	razem	1 mb 1 m ³ 1 cm ³	razem
1	2	3	4	5	6	7	8	9
91	kątowniki	8	80-80	8	0,160	1,280	9,63	12,3
92	blachy pionowe	4	340	12	0,935			
93	„ „	4	„	„	0,580 m ²	6,060 m ²	32,03	194,1
94	blachy węzłowe = 18,0 × 36,0 — 4 × 0,5 × 6,0 × 12,0 = 504,0 cm ²	8	—	8	0,0504	0,4032	62,80	25,3

Rubryka 1. Wpisuje się kolejne numery każdej poszczególniej części elementów konstrukcji stalowej. Kolejny numer powinien odpowiadać numerowi podanemu na rysunkach wykonawczych projektu. Numeracja ułatwia odszukanie części wskazanej na rysunku i obliczenie ciężaru konstrukcji. Ułatwia ona również sprawdzenie wykazu stali przez drugą osobę.

Rubryka 2. W rubryce wyszczególnia się wszystkie części konstrukcji stalowej w następującej kolejności:

1. Dźwigary główne: pas górny, pas dolny, krzyżulce, słupki. Ilość oddzielnych elementów należy podawać dla dwóch dźwigarów.
2. Tężniki pomiędzy dźwigarami głównymi: tężniki podłużne górne, tężniki podłużne dolne, tężniki poprzeczne, ramownice. Ilość oddzielnych elementów podaje się dla całego przęsła.
3. Jezdnia: poprzecznice, podłużnice z tężnikami podłużnymi i tężnikami poprzecznymi, chodniki, poręcze, śruby i haki do przymocowania mostownic. Ilość oddzielnych elementów podaje się dla całego przęsła.
4. Łożyska z podziałem części ze stali lanej, stali kutej, stali zlewnej i ołowiu: wahacze górne łożysk stałych i ruchomych, kadłuby łożysk stałych, kadłuby łożysk ruchomych, płyty dolne łożysk ruchomych, a czasem i stałych, przeguby łożysk stałych i ruchomych, wałki łożysk ruchomych, kliny, płaszcze łożysk ruchomych, płyty ołowiane itp. w zależności od szczegółów konstrukcji.

Jeżeli powstają wątpliwości, do jakiego działu odnieść ten lub inny element, należy ustalić do jakiej części konstrukcji jest on bardziej potrzebny. Na przykład blachy węzłowe i wstawki fasonowe, służące do przymocowania krzyżulców oraz słupków, odnieść do pasów; nakładki fasonowe do przymocowania krzyżulców i słupków dźwigarów do blach węzłowych należą do krzyżulców lub słupów; blachy węzłowe do przymocowania tężników stanowią część tężników; blachy węzłowe i wsporniki, służące do przytwierdzenia blach poprzecznych do dźwigarów, odnieść do poprzecznic; kątowniki i nakładki do przymocowania podłużnic — do podłużnic itp.

Rubryka 3. Wpisuje się części mające jednakową długość przy tych samych wymiarach poprzecznych.

Rubryki 4, 5 i 6 przeznaczone są odpowiednio do wpisania szerokości, grubości i długości każdego elementu konstrukcji.

Rubryka 7 zawiera ogólną długość jednakowych elementów, przy czym elementy o tym samym przekroju poprzecznym i o różnych długościach mogą być podawane sumarycznie.

Rubryka 8. Wpisuje się ciężar blach, kątowników, dwuteowników itp. w kG/mb , blach węzłowych (obliczonych w metrach kwadratowych) w kG/m^2 i ciężar odlewów w kG/cm^3 .

Rubryka 9. Wpisuje się ciężar każdej poszczególniej konstrukcji przemnażając wagę z rubryki 8 przez ogólną długość z rubryki 7 z zaokrągleniem do jednego znaku dziesiętnego.

Ciężar jednostkowy stali zlewnej i stali lanej konstrukcji wynosi $0,00785 \text{ kG/cm}^3$, stali kutej łożysk — $0,00786 \text{ kG/cm}^3$ oraz ołowiu — $0,0114 \text{ kG/cm}^3$.

Przy obliczaniu ciężaru dodaje się na główki nitów 3,5 %.

Po wypełnieniu rubryk dla wszystkich elementów składających się na całość danej głównej części konstrukcji, np. dźwigarów, należy przeprowadzić kresę i pod nią w rubryce 9 wpisać łączny ich ciężar; w ten sam sposób sumuje się ciężar ogólny elementów tężników, jezdni i łożysk.

Obliczenie ciężaru konstrukcji stalowej węzła kończy się zestawieniem ogólnym.

Zestawienie metalu w przęśle

Dźwigary główne	kG
Tężniki pomiędzy dźwigarami głównymi.....	„
Jezdnie	„
Łożyska	„
razem metalu w przęśle	kG
w tym	
stali zlewnej	kG
stali lanej	„
stali kutej	„
ołowiu	„
razem	kG

Ciężar metalu na 1 mb rozpiętości przęsła mostu można przedstawić wzorem $p = \alpha l + F_1 + F_2$.

gdzie: αl — ciężar dźwigarów głównych z tężnikami w kG na 1 mb przęsła,

F_1 — ciężar belek jezdni w kG na 1 mb przęsła,

F_2 — ciężar łożysk w kG na 1 mb przęsła.

R o z d z i a ł I I

UGIĘCIE DŹWIGARÓW MOSTOWYCH I ICH WZNIESIENIE KONSTRUKCYJNE

1. Ugięcie blachownie

Przy projektowaniu blachownie jako dźwigarów głównych mostów kolejowych i drogowych należy sprawdzać ich największe ugięcie teoretyczne.

Do obliczenia ugięcia teoretycznego pośrodku rozpiętości blachownie podpartych swobodnie na dwóch podporach można korzystać ze wzorów:

- 1) dla blachownie o przekroju stałym $\max f = \frac{5}{48} \cdot \frac{\max M l^2}{EI}$,
- 2) „ „ „ „ zmiennym $\max f = \frac{5,5}{48} \cdot \frac{\max M l^2}{EI}$.

We wzorach tych:

- l — rozpiętość teoretyczna blachownie,
- I — moment bezwładności przekroju blachownicy brutto pośrodku jej rozpiętości,
- E — moduł Younga dla stali zlewnej 2 100 000 kG/cm²,
- $\max M$ — największy moment zginający pośrodku rozpiętości blachownicy od obciążenia stałego lub od obciążenia ruchomego, albo od obciążenia stałego i ruchomego łącznie, zależnie od tego jakie ugięcie blachownicy jest określane.

Dla blachownie o przekroju zmiennym ugięcie ściśle może być określone sposobem wykreślno-analitycznym według metody Mohra.

W celach praktycznych stosowanie wzoru podanego pod punktem 2) jest zupełnie wystarczające.

Największe ugięcie blachownie, jako dźwigarów głównych, od obciążenia ruchomego nie powinno być większe niż 1 : 900 rozpiętości teoretycznej

blachownic dla mostów kolejowych oraz $\frac{1}{500}$ rozpiętości teoretycznej lub $\frac{1}{200}$ długości wspornika dla mostów drogowych.

Dla osiągnięcia takiej sztywności przy małej wysokości blachownic w mostach kolejowych nie można wyzyskiwać całkowicie naprężeń dopuszczalnych przy zginaniu.

2. Ugięcie kratownic

Strzałka ugięcia kratownic zarówno układów statycznie wyznaczalnych, jak i układów statycznie niewyznaczalnych określa się zupełnie ściśle w każdym węźle kratownicy według linii wpływu ugięcia, której rzędne w poszczególnych węzłach kratownicy wyznacza się ze wzoru:

$$f_n = \frac{1}{E} \sum \frac{S_i S_n \cdot l_i}{F_i},$$

gdzie: E — moduł stali zlewnej równy 2 100 000 kG/cm², wprowadzany jako czynnik stały dopiero przy ostatecznym obliczeniu ugięcia,

S_i — siła osiowa w przęcie i od obciążenia $P = 1$, działającego po kolei we wszystkich węzłach kratownicy,

S_n — siła osiowa w przęcie n od obciążenia $P = 1$, ustawionego w węźle n ,

l_i — długość przęta kratownicy,

F_i — przekrój brutto przęta kratownicy.

Wartości S_i i S_n brane są z linii wpływowej sił odpowiednich przętów kratownicy.

Obliczenie ugięcia kratownicy przeprowadza się:

1) dla dźwigarów swobodnie podpartych w dwóch punktach, dźwigarów ciągłych i międzypodporowych wspornikowych pośrodku rozpiętości każdego przęsła;

2) dla dźwigarów łukowych w $\frac{1}{4}$ rozpiętości licząc od podpory;

3) dla dźwigarów wspornikowych w końcu wsporników.

Dla ułatwienia pracy i orientacji pożądane jest ujęcie obliczenia rzędnych linii wpływowej ugięcia w zestawieniu według niżej podanego wzoru:

Grupa	Znak	P=1 w węźle n S_n	Dłu- gość przęta l cm	Prze- krój przęta F_{br} cm ²	$\frac{S_n l}{F_{br}}$	P=1 w węźle 1		P=1 w węźle 2		P=1 w węźle 3		P=1 w węźle 4		itd.
						S_1	$\frac{S_1 S_n \cdot l}{F_{br}}$	S_2	$\frac{S_2 S_n \cdot l}{F_{br}}$	S_3	$\frac{S_3 S_n \cdot l}{F_{br}}$	S_4	$\frac{S_4 S_n \cdot l}{F_{br}}$	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Rubryka 1 obejmuje grupy przętów kratownicy, a więc pas górny, pas dolny, krzyżulce, słupki.

Rubryka 2 wykazuje nazwy (znaki) poszczególnych przętów, przyjęte w obliczeniu statycznym.

Rubryka 3 przeznaczona jest do wpisania wielkości sił S_n , wziętych z linii wpływowej dla każdego poszczególnego pręta przy założeniu obciążenia $P = 1$ w węźle n kratownicy, w którym oblicza się ugięcie, przy czym siły S_n rozciągane mają znak plus, ściskane znak minus.

Rubryka 4 zawiera długości prętów kratownicy w cm.

Rubryka 5 zawiera przekroje brutto prętów kratownicy w cm^2 .

Rubryka 6 obejmuje wyniki działania arytmetycznego $\frac{S_n \cdot l}{F_{br}}$.

Rubryka 7 podaje siły w prętach kratownicy S_1 , wzięte z linii wpływowej sił w tych prętach z odpowiednim znakiem przy obciążeniu $P = 1$, ustawionym w węźle 1.

Rubryka 8 obejmuje wyniki działania arytmetycznego z odpowiednim znakiem $\pm \frac{S_1 \cdot S_n \cdot l}{F_{br}}$.

Rubryka 9 zawiera wielkość sił we wszystkich prętach kratownicy, wziętych z linii wpływu siły w tych prętach z odpowiednim znakiem przy położeniu $P = 1$, ustawionym w węźle 2.

Rubryka 10 obejmuje wyniki działania arytmetycznego z odpowiednim znakiem $\pm \frac{S_2 S_n \cdot l}{F_{br}}$.

Rubrykę 11 i 12 wypełnia się jak rubrykę 10 przy obciążeniu $P = 1$ w węźle 3.

Rubrykę 13 i 14 wypełnia się jak rubrykę 10 przy obciążeniu $P = 1$ w węźle 3 itd. aż do wyczerpania wszystkich węzłów kratownicy.

Wynik sumowania wszystkich wielkości z uwzględnieniem ich znaków w rubrykach 8, 10, 12, 14 itd. daje gotowe rzędne linii wpływowej ugięcia w węzłach 1, 2, 3, 4 itd. Częściowo sumowanie składowych rzędnych ugięcia według grup prętów kratownicy wykazanych w rubryce 1, ułatwia ustalenie wpływu na ugięcie prętów kratownicy pasa górnego, pasa dolnego, krzyżulców oraz słupków.

Ponadto przegląd rzędnych ugięcia w rubrykach 8, 10, 12 itd. wskaże, które pręty kratownicy mają pierwszy wpływ na jej ugięcie, i gdy zachodzi potrzeba zwiększenia sztywności kratownicy łatwo pozwala zorientować się, które pręty należy wzmocnić.

Na rys. 661 podany jest schemat dźwigara dwutorowego mostu kolejowego z jazdą dołem o rozpiętości teoretycznej 30,88 m oraz linia wpływowa ugięcia pośrodku rozpiętości, tj. w węźle 4. Mając linię wpływową ugięcia w węźle n możemy łatwo obliczyć:

- 1) pole ω linii wpływowej ugięcia
- 2) ugięcie f_s kratownicy od obciążenia stałego p kG/cm według wzoru:

$$f_s = \omega p \frac{1}{E} = \text{cm},$$

- 3) ugięcie f_r od obciążenia ruchomego, najniekorzystniej ustawionego na linii wpływowej ugięcia.

Rzędne pod ciężarami skupionymi obciążenia ruchomego oblicza się według interpolacji liniowej pomiędzy rzędnymi w sąsiednich węzłach.

Obliczenie rzędnych sił S i rzędnych linii wpływowej ugięcia prowadzi się z dokładnością do czterech znaków dziesiętnych.

Przykład. Linia wpływowa ugięcia kratownicy w węźle 4 (rys. 661). Obciążenie stałe 28 kG/cmb. Obciążenie ruchome: dwa 5-osiowe parowozy z obciążeniem 25 T/oś, 4-osiowy tender z obciążeniem 16T/oś i wagony 8 T/mb.

$\omega = (3,9557 + 8,8210 + 13,2186 + 1/2 \times 19,0128) \times 3,86 \times 2 = 374,073$:
ugięcie od obciążenia stałego:

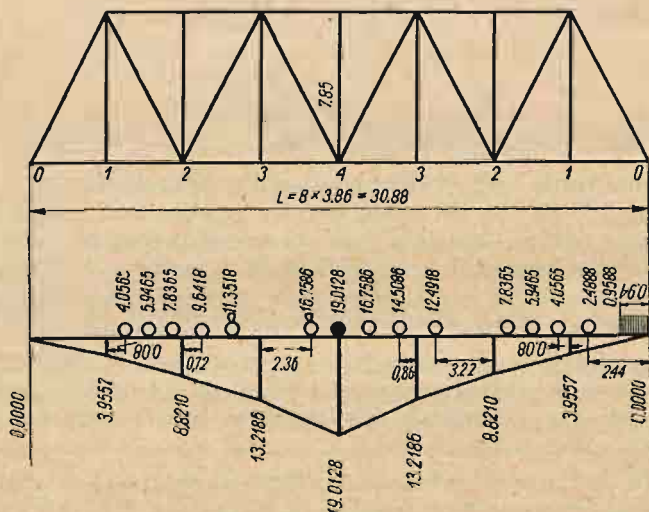
$$f_s = \frac{1}{2 \cdot 150 \cdot 000} \times 374 \cdot 073 \times 28,00 = 0,49 \text{ cm} = \frac{1}{6302} l;$$

ugięcie od obciążenia ruchomego:

$$f_r = \frac{1}{2 \cdot 150 \cdot 000} (4,0565 + 5,9465 + 7,8365 + 9,6418 + 11,3518 + 16,7586 + + 19,0128 + 16,7586 + 14,5086 + 12,4918) \times 25 \cdot 000 + (7,8365 + 5,9465 + 4,0565 + + 2,4888) \times 16 \cdot 000 + 1/2 \times 0,9588 \times 94 \times 80 = 1,53 \text{ cm} = \frac{1}{2018} l;$$

całkowite ugięcie:

$$f_{s+r} = 0,49 + 1,53 = 2,02 \text{ cm} = \frac{1}{1529} l.$$

Rys. 661

W celu niedopuszczenia do powstania naprężeń drugorzędnych w prętach pasa dolnego wskutek wydłużenia wieszaków należy podczas montażu, po ustawieniu dźwigara na łożyska i po zwolnieniu wszystkich węzłów od rusztowań, pas dolny wygiąć kolejno w węzłach 1,3 i 3,1 do góry na wielkość wydłużenia wieszaka = 2,56 mm i przynitować w stanie naprężonym pas do wieszaka.

Wydłużenie wieszaka ustala się według wzoru $\Delta w = \frac{S_1 l}{E_1 F_{br}}$,

gdzie: S_1 — max siła w wieszaku od obciążenia stałego,

l — długość wieszaka,

F_{br} — przekrój wieszaka brutto,

E_1 — 2100 000 kG/cm² moduł sprężystości stali zlewnej wieszaka

Ugięcie kratownic można określić również sposobem statyki wykreślniczo-analitycznej według metody Villiota; lecz sposób ten jest jednak mniej ścisły, gdyż wymaga wielkiej uwagi i dokładności przy sporządzaniu wykresu. Dla kratownic o większych rozpiętościach i o dużej ilości prętów sposób ten jest w wykonaniu uciążliwy.

Wielkość ugięcia kratownic zależy:

1) od wysokości dźwigarów, przy czym dźwigary wysokie uginają się mniej niż dźwigary niskie tej samej rozpiętości;

2) od kształtu pasów w związku z siłami w krzyżulcach i słupkach.

W dźwigarach o pasach równoległych i w ogóle w przypadkach, gdy krata wewnętrzna jest silna, może ona mieć wpływ na ugięcie dźwigarów dochodzące do 40% całkowitego ugięcia przy pełnym obciążeniu rozpiętości dźwigarów.

W dźwigarach parabolicznych o pasach zbieżnych wpływ krzyżulców i słupków na ugięcia dźwigarów jest nieznaczny, wynosi bowiem około 2% całkowitego ugięcia. Zjawisko to objaśnia się tym, że przy pełnym obciążeniu dźwigarów parabolicznych na całej rozpiętości siły w krzyżulcach są równe zeru, a siły w słupkach są nieznaczne.

Wielkość teoretyczna obliczonego ugięcia kratownic nie powinna przekraczać następujących norm dopuszczalnych:

dla mostów kolejowych

1) w przekrojach międzypodporowych 1 : 900 rozpiętości teoretycznej,

2) na końcach wsporników 1 : 500 rozpiętości teoretycznej;

dla mostów drogowych

1) w przekrojach między podporami 1 : 600 rozpiętości teoretycznej,

2) na końcu wsporników 1 : 250 długości wsporników.

Przy obliczeniu ugięcia od obciążenia traktoorem dopuszczalne ugięcie zwiększyć o 20%.

3. Wzniesienie konstrukcyjne dźwigarów mostowych

Blachownice jako dźwigary mostowe projektuje się i wykonuje w fabryce i na miejscu budowy bez wzniesienia konstrukcyjnego, ponieważ ze względu na małe rozpiętości blachownic nie ma ono praktycznego znaczenia.

Dźwigary kratowe w mostach kolejowych wykonuje się zawsze ze wzniesieniem konstrukcyjnym.

Wzniesienie konstrukcyjne dźwigarów jest potrzebne, aby zmniejszyć wpływ dynamiczny przechodzących pociągów, gdyż przy ugięciu wklęsłym toru kolejowego, ułożonego bez wzniesienia konstrukcyjnego, powstaje siła odśrodkowa, która powoduje zwiększenie pionowego obciążenia dźwigarów.

Przy przejściu pociągów tor kolejowy na moście przyjmuje położenie poziome, gdy wzniesienie dźwigarów odpowiada ich ugięciu od obciążenia pociągu.

Za wzniesieniem konstrukcyjnym przemawia i ta okoliczność, że dźwigary przewisające pod wpływem obciążenia ruchomego na moście sprawiają ujemne wrażenie.

Ponieważ dźwigary mają ugięcie stałe, a rzeczywiste ugięcie sprężyste jest zwykle mniejsze od ugięcia teoretycznego, przeto przy przejściu pociągów po moście ze wzniesieniem konstrukcyjnym tor zajmie położenie bliskie do położenia poziomego.

Projekt Normatywu obliczenia mostów kolejowych poleca stosowanie wzniesienia konstrukcyjnego równego strzałce ugięcia od obciążenia stałego plus połowa strzałki ugięcia od obciążenia ruchomego.

Wzniesienie konstrukcyjne dla mostów drogowych jest takie same z dodaniem ugięcia trwałego, które przyjmuje się równe 1 : 5000 rozpiętości dźwigara lub 1:2000 długości wspornika.

Jeżeli wznesienie konstrukcyjne pośrodku rozpiętości kratownicy jest $max f$, to wznesienie poszczególnych węzłów głównych pasa dźwigarów określi się według paraboli drugiego stopnia:

$$f = \frac{4 max f}{l^2} x(l - x),$$

gdzie: l — rozpiętość przęsła,

x — odległość danego węzła od podpory.

Strzałkę ugięcia od obciążenia ruchomego oblicza się zawsze bez uwzględnienia współczynnika dynamicznego.

W mostach drogowych w celu odwodnienia nawierzchni nadaje się wzdłuż mostu pochylenie wynoszące 1% ÷ 3%. Pochylenie to jest dwustronne, połączone pośrodku mostu krzywą, najczęściej parabolą. Wzniesienie to uwzględnia się przy ustalaniu wymiarów geometrycznych dźwigarów w obliczeniach statycznych.

Rozdział III

PRÓBA WYTRZYMAŁOŚCI MOSTÓW I ODDANIE DO UŻYTKU

1. Próba wytrzymałości dźwigarów mostowych

Po ustawieniu dźwigarów mostowych na łożyskach podporowych i usunięciu rusztowań montażowych przeprowadza się komisyjne badanie konstrukcji stalowej.

Badanie konstrukcji polega na stwierdzeniu, czy jest ona wykonana we wszystkich szczegółach zgodnie z projektem i obowiązującymi przepisami technicznymi oraz na przeprowadzeniu prób na wytrzymałość konstrukcji pod obciążeniem ruchomym.

Próby należy wykonać kolejno:

1) próbę statyczną dźwigarów, w czasie której obciążenie ruchome, odpowiadające największemu obciążeniu obliczeniowemu i ustawione najbardziej niekorzystnie dla uzyskania największego ugięcia dźwigarów, pozostaje na moście bez ruchu co najmniej pół godziny;

2) próbę dynamiczną, obowiązkową na mostach kolejowych, w czasie której pociąg próbny przepuszcza się przez most z szybkością dozwoloną na danym szlaku kolejowym.

Do przeprowadzenia prób mostów kolejowych używa się pociągów próbnych, składających się z dwóch najcięższych parowozów, kursujących na danej linii kolejowej, z tendrami o pełnym ładunku węgla i wody oraz załadowanych wagonów towarowych, tak aby długość pociągu próbnego przewyższała dwukrotnie długość każdego przęsła lub co najmniej odpowiadała długości obciążenia ruchomego, przyjętego do obliczenia ugięcia teoretycznego dźwigarów.

Przy obciążeniu statycznym próbny pociąg wolno wjeżdża na każde przęsło mostu, ustawia się w położeniu najbardziej niekorzystnym, odpowiadającym największej strzałce ugięcia i pozostaje na moście co najmniej 15 minut.

Przy obciążeniu dynamicznym próbny pociąg przejeżdża po moście kilkakrotnie z szybkością zaczynając od 25 km/godz i kończąc na największej dopuszczalnej na danym szlaku szybkości.

Przy próbie mostów kolejowych o przesłach dwutorowych należy mieć do rozporządzenia dwa pociągi próbne, aby jednocześnie obciążyć oba tory na moście.

Do przeprowadzenia próby statycznej mostów drogowych obciąża się przesła mostu szynami lub warstwą piasku i tłucznia, określonej obliczeniem wysokości. Ten sposób obciążenia mostu jest niepraktyczny, gdyż wymaga dłuższego czasu dla załadowania i usunięcia obciążenia mostu. Pod tym względem lepiej jest ustawić na moście kilka szeregów pojazdów załadowanych kamieniem, tym bardziej że pojazdy te mogą być użyte nie tylko do próby statycznej, lecz i do próby dynamicznej mostu.

Konstrukcja stalowego mostu drogowego powinna pozostawać pod pełnym obciążeniem 2 godziny i może być odciążona dopiero po zmierzeniu największej, dalej już nie wzrastającej strzałki ugięcia.

Obciążenie dynamiczne mostu drogowego polega na przepuszczeniu przez most ciężarów ruchomych z szybkością z góry zadaną, lecz nie przekraczającą szybkości dopuszczalnej ze względu na kategorię i stan drogi.

W czasie przeprowadzania próby statycznej mostu, zarówno kolejowego jak i drogowego, należy zmierzyć strzałkę ugięcia sprężystego oraz ustalić wielkość pozostałego ugięcia stałego.

Sprężyste ugięcie dźwigarów, zaobserwowane podczas próby statycznej i dynamicznej mostu, nie powinno być większe od ugięcia teoretycznego, obliczonego dla danego obciążenia ruchomego.

W razie użycia do próby mostu obciążenia mniejszego od przyjętego w obliczeniu, jednak nie mniejszego niż 80% normy obliczeniowej, rzeczywiste ugięcie sprężyste, zmierzone podczas próby, powinno być proporcjonalnie mniejsze.

Mając linię wpływową ugięcia dźwigara, łatwo można obliczyć wielkość ugięcia przy stosowaniu podczas próby każdego innego obciążenia ruchomego.

Pomiary przed próbnym obciążeniem i po nim zaleca się wykonywać podczas pogody niesłonecznej lub w godzinach rannych, gdy most nie jest narażony na wpływ nierównomiernego nagrzewania dźwigarów promieniami słońca.

Przy pomiarach należy zbadać, czy podpory mostowe nie ulegają osiadaniu; w tym celu konieczne jest wykonanie dokładnej niwelacji ciosów podporowych lub innych charakterystycznych punktów przyczółka w stosunku do punktów stałych (reperów).

Zmierzone ugięcie wypada zwykle mniejsze od obliczonego teoretycznie wskutek sztywności węzłów kratownicy, czego nie bierze się pod uwagę przy obliczaniu ugięcia.

Przy próbie dynamicznej różnica pomiędzy ugięciem zaobserwowanym a obliczonym teoretycznie wypada zwykle mniejsza niż przy próbie statycznej. Objaśnia się to tym, że ugięcie (szczególnie w mostach kolejowych) wzrasta pod działaniem dynamicznym obciążenia, spowodowanym szybkością ruchu pociągu i uderzeniami kół taboru na stykach szyn toru.

W mostach drogowych uderzenia kół pojazdów mogą powstać podczas ruchu pojazdów po nierównej nawierzchni mostu przy przejściu pieszych, idących równym krokiem itp.; jeżeli przy tym okresy uderzeń obciążenia ruchomego zbiegają się z okresami wahanja ugięcia dźwigarów mostowych, to amplituda ugięcia może wzrastać.

Stałe ugięcie dźwigarów powstaje wskutek ugniatania i osiadania konstrukcji, zwłaszcza na łożyskach przy użyciu w nich płyt ołowianych.

Wielkość ugięcia stałego, które występuje tylko po pierwszym obciążeniu próbnym konstrukcji, nie powinno być większe od $\frac{1}{4}$ ugięcia sprężystego obliczonego teoretycznie dla stałego obciążenia mostu.

Okresowe próby mostów statyczne i dynamiczne powinny być przeprowadzane w ustalonych przepisami terminach.

Po zakończeniu próbnego obciążenia należy dokonać oględzin mostu celem stwierdzenia, czy nie ma pęknięć materiału, uszkodzenia połączeń itp. W razie stwierdzenia braków komisja może zdecydować oddanie mostu do użytku z zastrzeżeniem, że wskazane braki zostaną usunięte. W tym przypadku stwierdzenie usunięcia braków obowiązuje władzę przejmującą most na utrzymanie.

Protokół próbnego obciążenia należy spisać w dwóch egzemplarzach, z których jeden powinien być dołączony do protokołu odbioru mostu, drugi doręcza się tej władzy, którą będzie obowiązywało utrzymanie mostu.

Wyniki prób notuje się za każdym razem w księgach mostowych, które zwykle prowadzi się w urzędach kolejowych i drogowych, sprawujących nadzór nad mostami.

2. Sposoby pomiarów ugięcia dźwigarów mostowych

Pomiar ugięcia dźwigarów mostowych może być dokonany:

1) za pomocąłaty stalowej lub drewnianej, przymocowanej górnym końcem do dźwigara; dolny koniecłaty może poruszać się swobodnie w pochwie z podziałkami, ustawionej w punkcie nieruchomym pod mostem, np. przymocowanej do pała pozostałego rusztowania montażowego lub do pała w tym celu białego pod mostem;

2) za pomocą niwelatora lub teleskopu; niwelator ustawia się na stałej podstawie poza mostem, a do pasów dźwigarów przytwierdza sięłaty lub korzysta się podczas niwelacji z łat przenośnych;

3) za pomocą specjalnych przyrządów ugięciomierzy; jeżeli most przechodzi nad rzeką, przyrząd ustawia się na moście, jeżeli zaś most leży nad terenem bezwodnym lub nad rusztowaniem, to przyrząd można ustawić bądź na ziemi pod mostem, bądź na rusztowaniu, bądź na moście.

Najprostszym przyrządem zapisującym ugięcie dźwigarów jest ołówek przymocowany w punkcie stałym, np. do pała. Ołówek za pomocą sprężyny przyciska się do arkusza papieru przytwierdzonego bezpośrednio do konstrukcji stalowej dźwigara albo dołaty połączonej z konstrukcją mostową.

W miarę ugięcia przesła papier opuszcza się w stosunku do ołówka, który kreśli na nim kreskę pionową; długość kreski w skali naturalnej równa się ugięciu przesła.

Może być zastosowane i odwrotne urządzenie. Ołówek przymocowuje się do dolnego końcałaty pionowej, a arkusz papieru dołaty przybitej do pała. Urządzenie to daje wynik niezbyt dokładny i może być stosowane, gdy jest spodziewane dość znaczne ugięcie.

Przy pomiarze za pomocą ugięciomierzy trzeba mieć stały punkt oparcia, nie zmieniający swego położenia podczas obciążenia mostu. Takim stałym punktem może być:

a) pał wbity pod mostem;

b) ciężar opuszczony na dno rzeki, doliny lub wąwozu, połączony z ugięciomierzem za pomocą drutu; przy dużej wysokości mostu nad przeszkodą

druć może wibrować pod działaniem wiatru lub prądu wody w rzece i wtedy wykres ugięcia nie jest ciągły; przy dłuższej trwającej obserwacji długość drutu ulega zmianie pod wpływem zmian temperatury powietrza i w tym przypadku łączenie ugięciomierza z drutem jest bezcelowe;

c) ciężar podwieszony na drucie lub na linie naciągniętej pomiędzy podporami kamiennymi mostu bezpośrednio pod dźwigarami, których ugięcie się mierzy.

Ugięciomierze są różnych systemów i można je podzielić na wskazujące ugięcia i na zapisujące ugięcia. Do pierwszych zalicza się przyrządy, na których ugięcie odczytuje się na tarczy z podziałką według strzałki poruszającej się po tarczy. Ugięcia są odczytywane z dokładnością dochodzącą do 0,01 mm.

Ugięciomierze mniej czułe pokazują ugięcie w skali powiększonej kilkakrotnie i zachowują największe odchylenie strzałki.

Bardziej skomplikowane i dość kosztowne aparaty piszące mają taśmę papieru nawiniętą na bęben, który obraca się z określoną szybkością, np. robi pełny obrót w ciągu paru sekund, minut, godziny, 12 godzin albo w ciągu 24 godzin, zależnie od potrzeby. Aparaty takie zapisują ugięcia w skali naturalnej lub powiększonej.

Przyrządy samopiszące mają tę zaletę, że na taśmie papieru milimetrowego kreślą wykres zmian ugięcia przy zmianie obciążenia ruchomego na moście. Rzędne pionowe wykresu dają ugięcia, rzędne zaś poziome pokazują czas, a więc może być ustalona wielkość oraz położenie obciążenia ruchomego na moście w czasie próby.

3. Oddanie mostów do użytku

Po zakończeniu prób mostu należy stwierdzić, czy nie powstały w konstrukcji stalowej uszkodzenia lub zniekształcenia wskutek obciążenia próbnego mostu.

Po otrzymaniu zadowalających wyników próby i po stwierdzeniu, że w ciągu następnych 15 dni po próbie nie zostały zauważone zwiększenia stałego ugięcia przęsła, ani żadne uszkodzenia, zmiany lub odkształcenia w częściach konstrukcji, przęsło uważa się za tymczasowo przyjęte.

Jeżeli w ciągu następnych sześciu miesięcy po wykonaniu próby nie zostaną stwierdzone żadne uszkodzenia lub zmiany w konstrukcji, przęsło uważa się za przyjęte ostatecznie.

Jeżeli powstanie konieczność wykonania naprawy jakichkolwiek uszkodzeń, to sześciomiesięczny termin przedłuża się o czas potrzebny na wykonanie tych napraw.

Dla mostów kolejowych okresy 15 dni i 6 miesięcy są ustalone w przewidywaniu nieprzerwanego ruchu pociągów na moście, w przeciwnym razie okresy te przedłuża się odpowiednio do 1 miesiąca i do 9 miesięcy.

W przyjęciu mostu tymczasowym i ostatecznym oględziny mostu i próby przeprowadza się komisyjnie ze spisaniem odpowiednich protokołów.

ŹRÓDŁA

- S. Bryła — Podręcznik inżynierski, Warszawa 1928
M. Thulie — Teoria mostów
M. Thulie — Mosty blaszane
M. Thulie — Mosty kratowe
Projekt normatywu obliczania mostów kolejowych
Mosty stalowe — Przepisy o budowie i utrzymaniu mostów drogowych (część ogólna i S), Warszawa 1951
- S. A. Caplin — Wisiaczkie mosty, Moskwa 1949
G. K. Jewgrafow — Mosty na żelaznych drogach, Moskwa 1948
E. O. Paton — Żelazne mosty, t. I. Fiermy balocznych mostow, Kijów 1915
E. O. Paton — Żelazne mosty, t. II. Oporne części balocznych mostow, Kijów 1913
E. O. Paton — Żelazne mosty, t. III. Przejazdy i trotuary, Kijów 1913
E. O. Paton — Żelazne mosty, t. IV. Światła między firmami, Kijów 1909
N. S. Streleckij — Stalowe konstrukcje, Moskwa, 1952
Prof. Umanski — Prostranstwienne systemy, Moskwa 1948
- K. Bernhardt — Eisernen Brücken, Berlin 1910
G. Schapér — Teste stählernen Brücken, Berlin 1934
- J. Résal — Cours de ponts métalliques
T. Godard — Ponts et combles métalliques

SPIS TREŚCI

str.

Przedmowa	3

Część pierwsza

Zasady budowy mostów stalowych

Rozdział I. Wiadomości ogólne	5
1. Klasyfikacja mostów	5
2. Ogólna charakterystyka mostów stalowych.....	7
Rozdział II. Stal do budowy mostów	7
1. Własności stali	8
2. Sortyment stali	9
3. Walcowanie blach	9
4. Blachy uniwersalne.....	10
Rozdział III. Zasady projektowania stalowych mostów nitowanych	
A. Wytrzymałość stali i rodzaje naprężeń	12
1. Graniczna wytrzymałość i sprężystość stali	12
2. Naprężenie zasadnicze i drugorzędne	12
3. Wpływ wiatru	13
B. Zasady projektowania stalowych mostów kolejowych	14
1. Obciążenia mostów	14
2. Dokładność obliczeń statycznych.....	18
3. Materiały.....	19
4. Naprężenia dopuszczalne	20
5. Współczynnik dynamiczny	22
6. Zespoły obciążeń	22
7. Sprawdzanie naprężeń i badania stateczności oddzielnych części	22
C. Zasady projektowania stalowych mostów drogowych.....	25
1. Klasyfikacja mostów	25
2. Skrajnia ruchu w mostach drogowych	26
3. Normy obciążenia mostów drogowych.....	26
4. Współczynnik dynamiczny	28
5. Parcie wiatru	28
6. Siła odśrodkowa	29
7. Wpływ zmian temperatury.....	29
8. Materiały.....	30
9. Rodzaje naprężeń dopuszczalnych.....	31
10. Dopuszczalne naprężenia dla stali konstrukcyjnej.....	31
11. Dopuszczalne naprężenia dla nitów	32
12. Dopuszczalne naprężenia dla śrub	32
13. Dopuszczalne naprężenia dla żeliwa, stali lanej i kutej...	33
14. Elementy rozciągane	33
15. Elementy ściskane	34
16. Wyboczenie prętów prostych	34
17. Wyboczenie prętów złożonych	38
18. Elementy zginane	39
19. Elementy obciążone mimośrodowo	39

D. Szczegóły obliczania mostów drogowych	40
1. Dźwigary kratowe	40
2. Dźwigary o ścianie pełnej (blachownice)	41
3. Słupki wahadłowe i nogi ramownie	44
4. Szczegóły obliczania jezdni	44
5. Ugięcie mostu	45
6. Rusztowania	46
7. Dokładność obliczeń statycznych	46
Rozdział IV. Ciężar własny mostów stalowych	47
1. Części składowe przęsła	47
2. Ciężar własny nawierzchni jezdni i chodników	47
3. Ciężar własny tężników	48
4. Ciężar własny dźwigarów głównych i mostu	49
5. Obliczenie ciężaru dźwigara przy przejściu od istniejących na- prężen do nowych	52
Rozdział V. Wykonanie konstrukcji mostowej w warsztatach	53
1. Zasady ogólne	53
2. Wyginanie profilów i blach	55
3. Trasowanie	56
4. Otwory do nitów i składanie konstrukcji w wytwórni	56
Rozdział VI. Nitowanie	58
1. Zasady nitowania	58
2. Obliczanie nitów	62
3. Obliczanie połączeń nitowanych	64
4. Sprawdzanie nitów na zgniatanie	67
5. Stykowanie i nitowanie kątowników	68
6. Styki środników belek zginanych	70
7. Właściwości połączeń nitowanych	71
8. Oznaczanie średnicy nitów na rysunkach konstrukcji stalowej	73

Część druga

Mosty belkowe

Rozdział I. Belki o ścianie pełnej	75
1. Rodzaje belek o ścianie pełnej	75
2. Kształt przekroju blachownic	76
3. Wysokość blachownic	77
4. Obliczanie blachownic nitowanych	79
5. Obliczanie długości blach poziomych	85
6. Przekrycia styków elementów blachownic	87
7. Usztywnianie środnika blachownicy	91
Rozdział II. Układy głównych belek kratowych	94
1. Dźwigary jednopręsłowe	94
2. Dźwigary wielopręsłowe	100
3. Dźwigary wspornikowe	101
4. Ogólne uwagi dotyczące dźwigarów mostowych	106
Rozdział III. Własności różnych układów belek kratowych	109
1. Najkorzystniejsza wysokość dźwigarów kratowych	109
2. Obliczanie teoretycznego ciężaru dźwigarów kratowych	113
3. Własności dźwigarów parabolicznych	114
4. Własności dźwigarów hiperbolicznych	117
5. Najkorzystniejsze pochylenie krzyżulec dźwigarów o kracie zastrzałowej	120
6. Najkorzystniejsze pochylenie krzyżulec do pasa w kracie pro- stokątnej	121
7. Porównanie kraty krzyżulecowej z prostokątną	121
8. Krata półkrzyżulecowa	122
9. Uwagi ogólne	123

Rozdział IV. Linie wpływowe	124
A. Budowa linii wpływowych najczęściej stosowanych kratownic w budowie mostów	124
1. Pojęcie linii wpływowej	124
2. Linie wpływowe sił w elementach kratownicy	127
B. Systematyzacja i tabelaryzacja obliczeń	166
1. Dane geometryczne dźwigara kratowego	167
2. Obliczenie rzędnych linii wpływowych sił w poszczególnych prętach	169
C. Linie wpływowe sił w prętach kratownicy ciągłych statycznie niewyznaczalnych	172
1. Sposób oparty na wzorach Maxwella-Mohra dla krat	172
2. Przybliżony sposób obliczania linii wpływowych w kratownicach ciągłych, oparty na przyrównaniu belki kratowej do belki pełnościennej	176
Rozdział V. Dobór przekrojów prętów dźwigarów kratowych	185
1. Uwagi ogólne	185
2. Przekroje pasów dźwigarów głównych	186
3. Usztywnienia pasów	196
4. Obliczanie naprężeń w pasach	198
5. Styki w pasach	200
6. Pręty kraty dźwigarów głównych	204
7. Krata prętów	212
Rozdział VI. Konstrukcja węzłów kratownicy	214
1. Zasady projektowania węzłów	214
2. Sposoby przytwierdzania prętów kraty do pasów dźwigarów	215
3. Węzły podporowe zbieżne	222
4. Węzły wewnętrzne	224
5. Blachy węzłowe	226

Część trzecia

Jezdnia mostu i chodniki

Konstrukcja nawierzchni stalowych mostów

Rozdział I. Nawierzchnia kolejowych mostów stalowych	229
A. Nawierzchnia na mostownicach	229
1. Mostownice drewniane	229
2. Mostownice stalowe	235
B. Nawierzchnia kolejowa z podsypką	237
1. Zalety i wady nawierzchni z podsypką	237
2. Podłoże z blachy nieckowej	238
3. Odwadnianie nawierzchni z podsypką	244
4. Podłoże z płyt żelbetowych	245
5. Stalowa jezdnia falista	245
6. Nawierzchnia kolejowa na dźwigarach bliźniaczych	248
C. Obliczanie nawierzchni kolejowej	250
1. Obliczanie podłoża z fal stalowych	250
2. Obliczanie blachy cylindrycznej	251
3. Obliczanie blachy nieckowej	253
Rozdział II. Nawierzchnia stalowych mostów drogowych	254
A. Nawierzchnia drogowa typu lekkiego	255
1. Nawierzchnia na drewnianych belkach podłużnych	255
2. Nawierzchnia na dylach drewnianych	255
B. Nawierzchnia drogowa typu ciężkiego	257
1. Ogólna charakterystyka nawierzchni	257
2. Przytwierdzenie belek Zoresa i blach nieckowych do belek	258
3. Obliczanie belek Zoresa	259
4. Nawierzchnia trwała chodników	261
5. Odwadnianie nawierzchni	261
6. Przepuszczanie prętów dźwigarów mostu przez nawierzchnię jezdni i chodników	263

Rozdział III. Połączenie belek o ścianie pełnej	264
1. Uwagi ogólne	264
2. Szttywne połączenie blachownic	265
3. Połączenie belek walcowanych	273
4. Przegubowo-przesuwne połączenie belek	273
Rozdział IV. Połączenie poprzecznie jezdni z dźwigarami głównymi	276
1. Połączenie poprzecznie z dźwigarami głównymi w mostach z jazdą górą	277
2. Połączenie poprzecznie z dźwigarami głównymi w mostach z jazdą dołem	282
3. Połączenie poprzecznie z dźwigarami głównymi w mostach z jazdą pośrodku	287
Rozdział V. Połączenie przerw jezdni mostów	289
1. Uwagi ogólne	289
2. Połączenie przerw nawierzchni mostów kolejowych	289
3. Połączenie przerw w jezdni mostów drogowych	293
4. Odprowadzenie wody z przerw nawierzchni mostowej	297
Rozdział VI. Chodniki i poręcze	298
1. Chodniki na mostach kolejowych	298
2. Chodniki na mostach drogowych	299
3. Poręcze na chodnikach	302

Część czwarta

Tężniki i łożyska

Rozdział I. Tężniki podłużne i poprzeczne w mostach stalowych	307
1. Zadania i rodzaje tężników	307
2. Tężniki w mostach z jazdą górą	308
3. Tężniki w mostach z jazdą dołem	312
4. Układ kraty w tężnikach podłużnych	313
5. Obliczanie kratownic tężnikowych	314
6. Ramownice	315
7. Obliczanie ramownice w mostach z jazdą dołem i w mostach z jazdą górą	318
8. Ramownice w mostach z jazdą górą	329
9. Stężenia poprzeczne mostów otwartych	334
10. Tężniki w wielopręsłowych dźwigarach bezprzegubowych	335
11. Tężniki w dźwigarach wspornikowych lub przegubowych	335
12. Przekroje prętów tężników	337
13. Tężniki pomiędzy podłużnicami mostów kolejowych	341
14. Tężniki hamowne w mostach kolejowych	346
Rozdział II. Łożyska	350
1. Zadania i rodzaj łożysk	350
2. Łożyska płaskie	351
3. Łożyska styczne	355
4. Łożyska przegubowe i czopowe	358
5. Zakotwienie łożysk stałych	371
6. Zakotwienie łożysk ruchomych	372
7. Łożyska belek zawieszonych na wspornikach	374

Część piąta

Mosty łukowe i wiszące

Rozdział I. Mosty łukowe	379
1. Charakterystyka mostów łukowych	379
2. Obliczanie mostów łukowych o ścianie pełnej	381
3. Wpływ temperatury na łuki	385
4. Obliczenie dwuprzegubowych łuków kratowych	387
5. Ugięcie łuków	389
6. Konstrukcja jezdni w mostach łukowych z jazdą górą	390
7. Łożyska mostów łukowych	397
8. Mosty łukowe z jazdą dołem	405

Rozdział II. Mosty wiszące	409
1. Charakterystyka mostów wiszących	409
2. Obliczanie mostów wiszących gibkich	411
3. Obliczanie mostów wiszących, usztywnionych belką	414
4. Konstrukcja łańcuchów mostów wiszących	418
5. Podwieszenie wieszaków do łańcuchów	422
6. Podwieszenie jezdni do wieszaków	423
7. Podparcie łańcuchów na podporach	425
8. Umocowanie łańcuchów kotwicznych	428

Rozdział III. Współczesne drogi rozwoju mostów wiszących i współczesne metody obliczania mostów wiszących	429
1. Współczesne drogi rozwoju mostów wiszących	429
2. Współczesne metody obliczania mostów wiszących	430
3. Obliczenia statyczne mostów wantungowych i mostów wiszących czterolańcuchowych	433
4. Drgania własne mostów wiszących	434
5. Ocena stateczności aerodynamicznej mostu dwulańcuchowego i mostu czterolańcuchowego	437

Część szósta

Ciężar konstrukcji stalowej, ugięcie i próba mostu

Rozdział I. Obliczenie ciężaru konstrukcji stalowej mostu	443
1. Uwagi ogólne	443
2. Wzór wykazu stali	443
Rozdział II. Ugięcie dźwigarów mostowych i ich wzniesienie konstrukcyjne	445
1. Ugięcie blachownic	445
2. Ugięcie kratownic	446
3. Wzniesienie konstrukcyjne dźwigarów mostowych	449
Rozdział III. Próba wytrzymałości mostów i oddanie do użytku	450
1. Próba wytrzymałości dźwigarów mostowych	450
2. Sposoby pomiarów ugięcia dźwigarów mostowych	451
3. Oddanie mostów do użytku	453
Źródła	455
Spis treści	457

